

Графа сичко-то редомъ, и да му явимъ, че сме намѣрили Госпожъ Графицъ живъ па макаръ ны послѣ и погубилъ — отъ Бога ще добіемъ на-гражданіе.

Хунсъ. Хайде, хайде, брате, азъ ще отидѣ радостно, па какво то даде Богъ.

Графица-та. Недѣйте мои добри хора, може да си загубите главы-тѣ зарадъ мене, а нищо нещете можа да ми помогнете.

Хансъ. О моя Госпоже, като вы є упазилъ милостивый Богъ за тѣзи преминѣлы-тѣ седемъ години, — той ще умилистави и Графово-то сърце. — Останете вы тука на миръ, а мы ся надѣваме, че ще извършимъ добро.

Графица-та. Като є тѣй, а вы идете съ името божіе, и гледайте добръ. —

Хансъ. Съ Ботомъ останете, наша предобра Госпоже (*отидохъ*).

ПОЗОРИЩЕ. III.

ШМЕР. А кѣдѣ отидохъ тѣзи хора майчице?

Граф. Милостивый Богъ нека имъ благослови и на добро управи стѣпки-тѣ. — Отидохъ да явѣтъ на баща ти, че ся намѣрили и двама ны живы.

ШМЕР. Аче какво ще бѣде тогова?

Граф. То само єдинъ Богъ знае (*чува ся гласъ на ловцы по горѣ-тѣ*). Хайде, чедо, да отидемъ въ пещерѣ-тѣ; тѣзи ся нѣкои хора, излѣзли по ловъ. О Боже, гдѣ ли є сега наша-та сѣрна! —

ШМЕР. А защо питате за сѣрнѣ-тѣ?